

СЪДЪРЖАНИЕ

Съобщения 2

Изкуство, думи... 5

Изкуство, думи..., 6
съобщения

Съобщения 7

Изкуство, думи... 12

Изкуство, думи..., 15
предстоящо

Изкуство, думи..., 19
хроника

Изкуство, думи... 20

Оформление:

Александър Стефанов

Фотограф:

Дени Кръстев

Редактор:

Марияна Аврамова

На корицата:

Моника Попова, от самостоятелна
изложба на „Шипка“ 6

За контакти и реклама:

тел. 02) 944 4141

02) 943 4421

факс: 02) 946 0212

info@sbhart.com

ИнфоСБХ

ISSN 1310-9448



СБХ, 1504 София, ул. „Шипка“ 6



На 2, 3 и 4 април 2008 г. в Националния изложбен център за съвременно изкуство, ул. „Шипка“ 6 бе проведено – 15-тото Редовно общо събрание на Сдружение – Съюз на българските художници,
След тайно гласуване за Председател на Съюза на българските художници с подавяващо мнозинство от 73% от гласувалите бе избран професор Ивайло Мирчев.

В съответствие с Устава на СБХ след седем изборни тура бе избран и нов Управителен съвет в състав:

Анжело Красини
Богомил Живков
Бойко Митков
Боряна Зафирова
Велислав Минев
Десислава Минчева
Димитър Грозданов
Димитър Чолаков
Елена Панайотова
Иван Милев
Илия Върбанов
Любен Генов
Тоня Горанова
Филип Зидаров
Цветко Остоич
Чайка Петрушева

Състав на Контролна комисия на СБХ:

Александър Стефанов
Иван Чолаков
Нели Пушева
Петър Кракляков
Радослав Симеонов
Райнис Гелов
Румен Рачев

Допълнение към бр. 3/ 2008 г.

НАЦИОНАЛЕН СИМПОЗИУМ ПО СКУЛПТУРА В КАМЪК – СЕВЛИЕВО, 2008, посветен на **100-годишнината от рождението на видния български скулптор – Асен Пейков**
 Създадените произведения по време на симпозиума трябва да са с размер на голямата страна до 2 м., като в него се включва и постамент. Организаторите предоставят за работа каменни блокове със следните размери:
 2 бр. – 160 x 80 x 90 см.; 2 бр. – 160 x 90 x 90 см.; 1 бр. – 150 x 100 x 50 см.
 1 бр. – 130 x 90 x 90 см.; 1 бр. – 120 x 60 x 100 см.

От 12 до 31 юли т.г. в Ясна поляна, община Приморско ще се проведе **XIX-ият Национален Симпозиум по скулптура в дърво, с международно участие.** Желаящите да участват в него следва да представят до 31 май т.г. в секция „Скулптура“, СБХ (Ани Шапкарлова) следните материали:

1. Творческа биография; 2. Пластичен проект; 3. Снимков материал от подобни извая. Проектите трябва да бъдат съобразени с материала, който се предоставя за работа: странджански дъб масив – височина 280 – 300 см., диаметър 35 – 60 см. Всеки автор може да използва за реализиране на проекта си до два ствола с посочените размери.

Секция „Керамика“ обявява, че годишната **традиционна керамична изложба „Св. Спиридон“**, която ще се проведе в началото на месец декември ще бъде с мото **„Керамиката – това съм аз“**

През месец май в Изложбени зали на ул. „Рафаел Михайлов“ 1, гр. Велико Търново ще се открие **Четиринадесетата национална традиционна изложба на художници-педагози.** Творбите ще се събират за София на 14 май 2008 г. от 11 – 16 часа при Ася Попова, ул. „Шипка“ 6 за страната на 14 – 15 май 2008 г. в пунктове определени от РИО към МОН. За повече информация Галя Георгиева, експерт по ИИ, МОН

ПОКАНА ЗА УЧАСТИЕ. БАЛКАНКОЛОР. 2 „ЦВЯТ ВЪВ ВСИЧКИ НАПРАВЛЕНИЯ“

Втора международна конференция по цвета за страните от Югоизточна Европа, открита за участие и за всички останали страни, 24 – 27 септември 2008 г.
 Международен дом на учените „Ф. Ж. Кюри“
 Курорт „Св. Св. Константин и Елена“ – гр. Варна
 Организира се със съдействието на фондация „Ханс Зайдел“
ТЕМАТИЧНИ НАПРАВЛЕНИЯ

Цвят и теория; Цвят и зрение; Цвят и архитектура; Цвят и дизайн; Цвят и изкуство; Цвят и културно наследство; Цвят и образование; Цвят и медицина; Цвят и психология; Цвят и индустрии; Цвят и комуникации; Цвят и мултимедии; Цвят и реклама; Цвят и звук; Пленарни и постерни доклади; Пленер за художници, архитекти, дизайнери и фотографи; Изложба на творби от пленера и свободни работи; Изложба на специализирана литература по въпросите на цвета: теория и приложения, документи на СІЕ по въпросите на цвета и светлината, печатни материали на Група Цвят – България; Представяния на фирми: по договаряне с Организационния комитет на конференцията; Конкурс за студенти: цветови проекти, цветни задачи, посещение на музеи, исторически и културни паметници.

СРОК ЗА ПОДАВАНЕ НА ЗАЯВКИ ЗА УЧАСТИЕ И ИЗПРАЩАНЕ НА РЕЗЮМЕТА (до 1 стр.): 31 МАЙ 2008 г.; **СРОК ЗА ИЗПРАЩАНЕ НА ДОКЛАДИ В ПЪЛЕН ТЕКСТ** (до 8 стр., вкл. илюстрациите): 30 ЮНИ 2008 г. ДОКЛАДИТЕ, ПРИСТИГНАЛИ СЛЕД КРАЙНИЯ СРОК ЩЕ БЪДАТ ПРИЕТИ ЗА ПРЕДСТАВЯНЕ В ПОСТЕРНАТА СЕСИЯ.

Заявките за участие, резюметата и докладите в пълен текст (формат Word, размер на шрифта 12 пункта) се изпращат по електронен път на адреса на Група Цвят – България: e-mail: colorgroup@avb.bg.

Условията за представяния на фирми се договарят с Организационния комитет на конференцията на адрес: e-mail: colorgroup@avb.bg

ТАКСА ЗА УЧАСТИЕ: Докладчици: 60 лв.; Слушатели (без доклад): 90 лв.; Придружители: 20 лв.; Участници в пленери, конкурси и представяния на самостоятелни творби: 40 лв.; Пенсионери и учаци: 50 % от таксата

Таксата за участие включва: достъп до залите на конференцията, всички материали (програма, резюмета и сборник с докладите на участниците). Внасянето на таксата става по банков път към сметката на сдружение „Група Цвят – България“ (Банка Уникредит Булбанк, София, пл. Св. Неделя 7, Титуляр: Сдружение „Група Цвят – България“, IBAN: BG11 UNCR 7630 1006 24 03 09, BIC: UNCRBGSF) и по изключение при регистрацията в Международния дом на учените „Ф. Ж. Кюри“. Предизвестие по e-mail: colorgroup@avb.bg, потвърждаващо участието ви, е желателно.

РАБОТНИ ЕЗИЦИ

Работните езици на **Балканколог. 2** са английски и български, със синхронен превод от и на български и английски.

НАСТАНЯВАНЕ: *** Международен дом на учените „Ф. Ж. Кюри“

Самостоятелна стая – 42.00 лв. Самостоятелна реновирана стая – 61.00 лв.

Легло в стая двойка – 30.00 лв. Легло в реновирана стая двойка – 37.00 лв.

Регистрираните участници ще получат допълнителна информация за условия и цени в съседни хотели и бунгала. Регистрация и настаняване: 24 септември 2008 г., сряда, от 16:00 ч. и 25 септември 2008 г., четвъртък, от 08:30 ч.

ОТКРИВАНЕ НА БАЛКАНКОЛОГ. 2: 25 септември 2008 г., четвъртък, 10:00 ч.

КРЪГЛА МАСА: 27 септември 2008 г., събота, 14:00 ч.

Забележка: Желаящите могат да продължат престоя си в хотела и на 28 септември 2008 г., неделя.

ДОБРЕ ДОШЛИ НА БАЛКАНКОЛОГ. 2 ВЪВ ВАРНА!

Международен дом на учените „Ф. Ж. Кюри“

<http://bogglobe.net>

ГРУПА ЦВЯТ – БЪЛГАРИЯ. БАЛКАНКОЛОГ. 2

25-27 септември 2008 г. Международен дом на учените „Ф. Ж. Кюри“

Курорт „Св. Св. Константин и Елена“, Варна

tel +359 52 361 161/162/163; fax +359 52 361 187

e-mail: ihsvarna@nat.bg; <http://bogglobe.net>

ОРГАНИЗАТОР – Сдружение „ГРУПА ЦВЯТ – БЪЛГАРИЯ“

Член на AIC (International Color Association)

1000 София, П. К. 744. България

GSM +359 887 977 908; e-mail: colorgroup@avb.bg; <http://blog.cvetovete.info>

Банка Уникредит Булбанк, София, пл. Св. Неделя № 7

Титуляр: Сдружение „Група Цвят – България“

IBAN: BG11 UNCR 7630 1006 24 03 09

BIC: UNCRBGSF

РЕАЛНИ „СВЕТОВЕ“ НА ГРАНИЦАТА НА НЕРЕАЛНОТО

6 – 27 март 2008 г.

Настоящата експозиция, представена в галерия-книжарница София Прес, дава възможност на публиката да се срещне с живописните размишления на един млад художник с провокиращо въображение. Този художник е Даян Янев и това е първата му самостоятелна изложба, която е част от политиката на галерията, да представя едни от най-младите автори в българското изобразително изкуство. Изборът не е случаен. Той се явява като една очаквана реакция вследствие на натрупани вече впечатления от участията на младия автор в конкурси и общи младежки изложби, както и някой кураторски проекти като „Кучето“ (2005 г., Арт алея), „10 x 5 x 3“ (2006 г., Шипка 6), „The Bitch“ (2006 г., „Райко Алексиев“) и „Художниците“ (2006 г., галерия-книжарница София Прес. И независимо от това че, Даян едва миналата година завършва магистърска степен по живопис в ателието на професор Андрей Даниел, на този етап от своето творческо развитие, той е открил за себе си истината за изкуството, а тя е че, „всеки творец не само търси да изяви своя талант чрез произведениата си, но и да създаде чувството на живот и съществуване у зрителя или слушателя“. Тази своя истина той успява да постигне в сегашната експозиция, включваща 24 живописни творби, създадени през последните няколко години, обединени под общото заглавие

„Светове“. Темата е социална, а посланието е директно и провокативно: последствията от индустриалното замърсяване и опасното нахърняване на природата, в резултат на човешките действия или бездействия, които оставят отпечатък не само върху природата, но и върху самите нас, превръщайки ни в консуматори, в едно окончателно еволюирало в посока на консумеризма консумативно общество. Това е тема, която вълнува по-голямата част от човечеството и е експлоатирана многократно от много творци в различни форми на изкуството. И все пак в работите на Даян Янев, които впечатляват с изразителна техника и внушение, тя е представена с една по-различна и необичайна стилистика. Промислени пейзажи, композиции и натюрморти поставят зрителя очи в очи с природата, както и със съвременното общество, чрез една на пръв поглед реалистична живопис, чийто тънко прозираща концептуална натовареност, поставя тези реални светове на границата на нереалното. Както е според Библията, където Бог е наказал предците ни за греховете им с потопа и сушата (също така и морът, епидемиите, разрушителните опустошителни войни, но наред с тях климатични аномалии), така в промишлените пейзажи на младият художник природата прави същото – наказва ни за нашата безотговорност към нея и към себе си. В „Промислен пейзаж I“, например, отмъщението на природата е



Деян Енев

показано чрез мутиралите чайки със зловещи червени очи, кацнали върху балите с боклук, изобразени една под друга, под формата на пирамиди, които могат да се приемат като символ на натрупването на пошлото, малоценното, лошото възпитание и малокултурното, все пластове залегнали в основата на нашето днешно общество. Същото послание носи и „Промислен пейзаж II“ с представените на мрачен индустриален фон, плъхове. В един от натюрмортите (ако може така да се нарече), под названието „Бири“, можем да открием постоянната гонитба за задоволеност на консуматора, именно в опаковките и етикетите на стоките. Посредством тях стоката придобива разпознаем вид и привлича клиента. Пътят от придобиването на опаковките и превръщането им в боклук е максимално кратък. Като че ли пазарът с всеки изминат ден се старее все повече да умножава е без това прекомерното количество смет. В композиционните сюжети, където преобладават придимно женски образи, преставени по алегоричен начин в преобладаващо тъмни тонове („Граници“, „Крепостта“), в човешките същества с гротесни и налудничиви лица („Лудница“), в социалната мутация на някои от тях, превърнати от вълнуващото въображение на автора в хора-автомобили („Закърнели хора“), и хора-бутилки („Алкохол ленд“), е показано едно консуматорско отношение към живота, а именно: отчуждението между хората, живеенето за собствено удоволствие, мързела, както и стремеж към материална презадоволеност. Гледайки работите на Даян Янев, зрителят неволно си задава въпроса: Къде сме ние? Може би сме все още в подстъпите на „царството на консуматорите“, но имайки предвид, че обществото ни – и взето като цяло и като всеки отделен индивид неволно или не, се стреми към един фалшив идеал, който се състои в това да се наплюскаме, да надбелеем, доброволно да влезем в омагьосания кръг на въртенето до главозамайване в следствие на тоталната подмяна на ценностите, то при такова огромно желание няма как да не стигнем до това „царство“. И сигурно няма да му е зле на народа.

Теодора ИЛИЕВА

НАЦИОНАЛНА ИЗЛОЖБА ПРИЯТЕЛИ НА МОРЕТО

Националната изложба „Приятелите на морето“ за съвременна живопис, графика и скулптура се организира на всеки две години в гр. Бургас. През м. август 2008 г. се провежда третото издание. В същата могат да вземат участие всички художници от България с живописни, графични и скулптурни творби, посветени на морето, които приемат условията по този статут.

НАГРАДИ:

Наградният фонд на Национална изложба – биенале „Приятелите на морето“ е 10,500 лв. – за живопис, графика и скулптура.

Живопис – 3000 лв. Графика – 1500 лв. Скулптура – 3 000 лв.

Наградените автори получават и по една пластика

Награда на Община Бургас – 3 000 лв. и почетен диплом.

ЗА КОНТАКТИ:

Дружество на художниците – Бургас

ул. „Аленсандровска“ 22

тел 056-8405 48

e mal. burgaskihudojnici@yahoo.com

Допълнителна инфорчация в деловодството на СБХ и www.sbhart.com

ИЗКУСТВОТО СРЕЩУ НАСИЛИЕТО В УЧИЛИЩЕ

На 15 май в Хотел Хилтън ще се състои благотворителна вечеря с търг на произведения на изкуството в подкрепа на проекта на УНИЦЕФ „Училище без насилие“. Всички набрани средства от продажбата на места за вечерята ще бъдат предоставени на УНИЦЕФ, като гостите на събитието ще подкрепят дейностите на УНИЦЕФ за превенция на насилието в училищата и чрез наддаването за специално подбраните близо 50 произведения на български артисти (картини, скулптури, инсталации и др.). Водещ на вечерта ще бъде Димитър Рачков, а за настроението в залата ще се погрижат младите музиканти от Нов симфоничен оркестър. „Училище без насилие“ е проект за превенция на насилието и тормоза между деца в училище, който УНИЦЕФ България, в партньорство с Държавната агенция за закрила на детето (ДАЗД) стартира през учебната 2007–2008 г. Целта на „Училище без насилие“ е да подпомогне създаването на безопасна и подкрепяща среда в училищата, в която децата да могат свободно да споделят и да се възползват от правата си. В центъра на проекта са поставени самите деца – техните нагласи, разбираня, идеи, техните мечти и право да живеят в сигурност. „Училище без насилие“ се стреми да обедини учители, ръководство и родители в изготвянето и спазването на универсални правила, основаващи се на взаимно уважение и добронамерени взаимоотношения, които впоследствие да доведат до една обща училищна политика, противопоставяща се на всички прояви на насилие в училище.

УНИЦЕФ е Детският фонд на Организацията на Обединените Нации и част от голямото семейство на ООН. От 1946 година насам, УНИЦЕФ е водеща организация, работеща в полза на децата, представена в над 150 страни по света. УНИЦЕФ помага за оцеляването и благоденствието на децата от ранното детство до юношеството. УНИЦЕФ оказва помощ в областта на детското здравеопазване и пълноценното хранене, за осигуряване на основно образование за всички момичета и момчета, както и за закрила на децата от насилие, експлоатация и спин. УНИЦЕФ се финансира изцяло от доброволни дарения на отделни лица, фирми, фондации и правителства. Закрилата на децата от насилие е стратегически приоритет в работата на УНИЦЕФ в България. Дейностите на УНИЦЕФ и българските институции целят развитието и реформирането на цялата система за закрила на детето, синхронизирането на работата на различните институции от системата по отношение на насилието над деца, поставяйки интересите на детето преди всичко. „Училище без насилие“ е част от проекта „Превенция на насилието сред деца“, залегал в програмата на УНИЦЕФ за периода 2006–2009 в България. За повече информация, относно УНИЦЕФ България и проекта „Училище без насилие“, посетете: www.unicef.bg

Район „Изгрев“, съвместно със СБХ и Арт център „Алтера“ е основен организатор на **13-тата изложба на художниците**, живеещи и работещи на територията на общината.

Време и място: 22 май 2008 г.; ИНТЕРПРЕД, Арт център „Алтера“

Условия: В изложбата могат да участват всички професионални художници, живеещи и работещи на територията на община „Изгрев“. Творбите да бъдат създадени през последните години. Всеки автор може да представи по 1 или 2 произведения, като височина и ширина да не надминават 100 x 100 см. Творбите да са подготвени за аранжиране. Желателно е художниците, приемащи статута на изложбата да потвърдят участието си на тел.: **02/ 9701010; 9701063; 9623230**. Заявки за участие се приемат до 12 май 2008 г. включително. Предаването на творбите се извършва на 19 и 20 май 2008 г. от 11 до 18 ч. в Арт център „Алтера“ ИНТЕРПРЕД.

За повече информация СБХ, Деловодство и www.sbhart.com

ДО ЧЛЕНОВЕТЕ НА СБХ

Уважаеми колеги,

на 5 април в рекламното издание „Седмична поща“ бе публикуван апел до редица ръководни институции в България и творческите съюзи, обявен като „**Становище на инициативен комитет от членове на СБХ...**“ „Становището“ призовава за анулиране на резултатите от проведения преди почти три години Конкурс за прединвестиционно проучване и проектиране за „Разширение и реконструкция на сградата на Националната художествена академия“ и провеждането на нов, чиито условия и резултат да бъдат по вкуса и архитектурните тезиси на професора от НХА Пламен Вълчев. Какво всъщност се случи...

На Общото събрание на СБХ, проведено на 2, 3 и 4 април, до входа на залата беше оставена подписка, към която редица колеги се присъединиха. Това е нормално, тъй като защитата на една или друга обществена кауза е неотменимо човешко право, а събирането на подписи е често срещано явление. По време на проточилите се заседания видях, че доста колеги се поддадоха на призивите в изказването на гореспомнатия Пл. Вълчев, направено на сутрешното заседание на 2 април и впоследствие на продължилата (от човек на човек) агитация.

На 7 април, след като се запознах с публикацията, звъннах на първия обявен в списъка на подписалите се, подозирайки, че той едва ли би подкрепил подобно абсурдно искане. Отговорът му бе, че това е някакво недоразумение, и че от негова страна ще последва писмено опровержение. Последвалото опровержение започва така: „*Уважаеми колеги, изненадан съм и съм огорчен от начина, по който е използвано моето име в публикация, засягаща интересите (в добрия смисъл на тази дума) на художествената и академичната ни общност...*“ Няма да продължавам с цитата. Предполагам, за съжаление, че не само Александър Радославов е жертва на „недоразумение“.

Уважаеми колеги, присъединили се към „Становището“, не е чак толкова чудно, че Пл. Вълчев е успял да събере гласове в защита на своята теза. Всеки загрижен за културното наследство гражданин на София би се подписал, ако му кажат, че се събаря Художествената академия, а какво остава за нашего брата художника. Аз също бих се подписал. Но щях да сгреша. Позволете ми да изложа причините за това свое твърдение.

В продължение на година и половина Пламен Вълчев води яростна кампания против жизнено важното за Академията обновление, против колегите си, против бъдещето на изобразителното ни изкуство. Чрез умело смесване на истини, полуистини и откровени фалшификации, чрез сатанизиране образа на ръководството на НХА, той успя да спечели на своя страна част от общественото внимание и поддръжка.

В академичните среди Пл. Вълчев е добре известен. Именно поради това неговата агитация сред нас дава нулев резултат. Категоричното неприемане на идеите и тона на поднасянето им, очернящ лицето на Академията са демонстрирани единодушно от редица решения на демократично избраните органи на НХА: катедрени, факултетни и академичен съвет, на две общи събрания...

Ето защо се обръщам към Вас, колегите извън Академията. За да не се поддавате на гръмките фрази и ловките му манипулации. Зад достойното за внимание умение на господин да жонглира с лозунги за „съхраняване на духовността“ се крие арогантно и безпардонно непризнаване на чуждото мнение, неизвестно откъде изплували престарели догми и канони и откровена защита на личните интереси на тотално провалилия се в гореспомнатия конкурс арх. Владислав Николов.

Пл. Вълчев демонстрира двегодишния си опит в тази дейност, както и своеобразния си

„професионализъм“ и в акцията, проведена по време на отчетно-изборното събрание на СБХ. Тази акция стартира с изказването, за което стана дума по-горе. Той започва с дежурните мантри, че проектът на арх. Добрев „погазва духовността на нашия град, на нашата култура“ и продължава с многократно повтаряната фалшификация, че проектът на арх. Добрев унищожава „онази най-стара част, проектирана от Смирнов“.

Бойният вик „бутат академията“ се повтаря в продължение на една година и тъй като бе многократно опроверган (защото е факт, че Червената сграда се запазва), за да замаже положението, Пл. Вълчев си присвоява правото да дава статут на паметник на културата и на Северната сграда, намираща се на ул. „Оборище“, нещо, което поколения специалисти, откакто съществува понятието „паметник на културата“ не са намерили за необходимо да направят. Него не го интересува факта, че тя няма абсолютно никаква архитектурна стойност, че е доказано опасна за обитаване, че е невъзможно да се укрепят, санира и модернизира. Съвременният бит, развитието на учебният процес и безопасността на студентите и преподавателите налагат нейното разрушаване и изграждане наново на ателиетата при запазване на тяхното разпределение, архитектурни пропорции и естествено осветление. Нещо повече – оценявайки историческата стойност на тези пространства проектът на Добрев предвижда запазване на отделни архитектурни елементи, интериорни фрагменти и детайли, като витата стълба, врати и други дървени части, парчета от стени, подови настилки и ситуирането им в бъдещите пространства по начини познати в европейската практика.

По нататък в изказването си Пл. Вълчев продължава с вопъла, че не е разбран. Сигнализирайки на няколко пъти Академичното ръководство, но то не му обърнало внимание. Тук той определено лъже и пропуска да каже, че беше поканен пред академичния съвет да изложи и защити тезата си. Цитирам извадка от протокола на АС от 25 януари 2007. По точка 3 от дневния ред „**Изслушване на доц. Пламен Вълчев**“: „*доц. Пламен Вълчев е дошъл да се извини на колегите си, затова, защото е очаквал една такава дискусия, но е помолил, чрез писмо тази точка от заседанието на Академичния съвет да бъде открита за всички онези, които се вълнуват от проблемите на НХА. Той не е видял такова обявление на табло и по тази причина няма да остане. Отбелязва, че АС явно си има принципи, щом не се е съобразили с неговото желание, но заявява че той също си има принципи и поради тази причина няма да остане*“.

Ето с такъв „принципен“ човек си имаме работа. За него демократичните правила на висшия колективния орган на Академията нямат значение, ако не са подчинени на неговите принципи. Това прави Академията в последната година. Отстоява правото си да не се съобразява с принципите и желанията на Пл. Вълчев.

В изказването му по-нататък следват хвалби, относно сигналите му за „погазването на закона“. Не знам колко пъти е сигнализирайки ръководството, но и без неговите сигнали през май 2007 г. бе установено, че избраната в съответствие с дългогодишната практика на художествените и архитектурни конкурси (не само у нас, но и в редица европейски страни), процедура за сключване на пряк договор със спечелилия първа награда проектант не отговаря на изискванията на ЗОП. Едно противоречие, което вие добре познавате и на което проектът се оказва жертва. Но, добър или лош, законът трябва да се спазва и още на първото си заседание, проведено на 11 декември 2007 г. новият Академичен съвет взе решение да приведе процедурите по договарянето с проектанта Добрев в съответствие със закона. И това се прави в момента.

След това в изказването се вмения грях на Академията, че се „базира на сериозна подкрепа на правителствените структури. Този нов проект предвижда именно властващите да направят евроофиси.

По тази причина се налага тази нова реконструкция или нова сграда“.

Драги колеги, нека да напомним, че в яростно защитаваната от Пл. Вълчев градоустроителна концепция от 1907 г., която всъщност не е на Смирнов, а на Лазаров, в парцела на НХА заедно с Академията се е предвиждало да бъде построена и сграда на Министерството на образованието, а така също и монументални сгради на Министерството на правосъдието и други институции, комплекс, който е трябвало да заеме целия квартал, където сега е градинката с паметника на Св. Климент Охридски. Това е „хармоничния, естетически и духовен замисъл на първостроителите“ (Становище на т.н. инициативен комитет от членове на СБХ). През 1988 г. арх. Николов пише на 91 стр. в дневника си „Размисли за архитектурата“: „Отново ме викаха в Народното събрание. Пенчо Кубадински и Станко Тодоров на два пъти и ми поставиха задача: да направя проучвания за мястото на Художествената академия за Нуждите на Народното събрание“. През 2004 г. арх. Тулешков – близкият съратник на Пл. Вълчев в борбата против Академията лансира ново идея за разширяване на Парламента на същото място.

Интерес към този парцел винаги е имало. Академията сама ще намери най-мъдрото и достойно решение, с което да защити своята територия. Недоверието, андрешковското надлъгване не са в стила на общуване, възприет от ръководството на НХА и нашите партньори. Те са многобройни, но българската държава е най-важния от тях. Ние сме автономна част от държавната система на образование и ползваме имоти със статут на публична държавна собственост за своята образователна и културна мисия. В продължение на повече от 100 години този статут никога не е бил нарушаван. Така и ще бъде.

До този момент при нас няма постъпило официално предложение за преотстъпване или за съвместно ползване на площи от институции, български или европейски. Ако такава се появи, то ще бъде разгледано от Академичния съвет, ако трябва и от Общото събрание, и ако е в интерес, или не за Академията и обществото в лицето на нашите студенти, ще бъде прието или не.

Как си представяте, уважаеми колеги, създаването на Академията преди 112 години без сътрудничеството (а и борба) с тогавашните институции. И по времето на Фердинанд, при Борис и при Живков художественият живот е бил обуславян от сложни, но неизбежни връзки с властта. Национален nihilism е да отричаме ролята на държавните институции в бъдещето на нашето образование и култура. Не са ли абсурдни внушенията за нечисти намерения на държавата в същото време, когато в продължение на два дни, се вайкахме в изказванията на събранието за това, че тя не ни обръща внимание. Грозно е в момента, в който чрез този проект развитието на художествената ни култура и образование се превръщат в приоритет за държавните ни и общински институции, хора като Пл. Вълчев да инсинуират подозрения, тиражирани многократно в редица медии за конспиративни сделки за смяна на функцията на бъдещата сграда, пране на пари и прочее глупости.

Патосът на втората част от изказването на Пл. Вълчев е насочен към така наречената от него естетическа, историческа и културна страна на проблема, която е видяна като най-важната. Всичко преди това е за всеки случай, тъй като, както ще стане ясно по-долу, всички средства са позволени. От тази част на изказването, така, както е записано в стенограмата, малко може да се разбере, но тъй като имам привилегията и неудоволствието да познавам десетки пъти повтаряните в рекламния вестник „Седмична поща“ принципни тези на господина, ще си позволя да му помогна, като цитирам една от тях, съблмирала в неговия шедевър „Само десет предимства на проект, адаптиран към този на архитект Смирнов“.

Този документ е илюстриран с две рисунки, които трябва да покажат недостатъците на проекта на Добрев и предимствата на проекта на Смирнов. Всичко би било наред, ако бе-

ше публикуван проекта „Добрев“. Но не е така. **Публикуван е един обикновен фалшификат.** По всяка вероятност фалшификаторът е лично Пл. Вълчев. И неговата цел е да дискредитира проекта. Как прави това: приписва му премахването на цялата градина между Парламента и Академията. Просто я изтрива от пейзажа (но я запазва в другия, „добрия проект“). Перспективата в „лошия проект“ е уж неволно събъркана, убежните линии така са се счупили, че „къщата“ на Добрев „щръква“ поне 4-5 метра по-високо от НГЧИ... и ред други визуални неточности и тарикатлъци, за които не си струва да говорим. Не си струва да говорим и за „добрия проект“, така наречения „проект адаптиран към проекта Смирнов“, само ще цитирам първото и явно най-важното от „десетте му предимства“: „Ако новопостроеният, свързващ двете автентични здания корпус е с фасада, съобразена с проекта на Смирнов, тя ще изпълни основното си предназначение да обслужва храмовата архитектура, да представява своеобразна интродукция към нея“. Както се казва – без коментар. За останалите 9 предимства просто няма смисъл да отделяме място.

Те са все в същия абсурден порядък.

В изказването на събранието Пл. Вълчев страда, че никой не е разбрал, че Смирнов не е проектирал фриволно. Е, малко обърква понятията. Като говори за архитектурника може би има предвид декорация, но здраве да е. Играта загрубява, когато започва директно да проектира очевидно натрапчивите си фиксации на архитектурна тема: „... При положение, че беше възстановена сградата на Галерията за чуждестранно изкуство, автентичният проект на Държавната печатница, много близко до нея (академията) това ни задължава просто ние да следваме тази линия! Сградата на Виктория Винарова също е била в различен стил. И тази на Спиноза на Държавната печатница – също в различен стил. Но те са еднотипови сгради. Е, това не може да го разбере Ивайло Мирчев, като защитава този проект! А е призван той и неговите колеги, както всички ние, да възпитаваме във високите критерии на изкуството! Как може да не се схване такава нещо! Не може там, на това място да се сложи една фуния! Там трябва да има плът, тази сграда трябва да е ориентирана осово, така както и другата сграда! Трябва да има своите ризалити...“ и т.н. и т.н. След това в списъка на порицаните и неправоверните са наредени (освен всички преподаватели от Академията) и всички членове на журито: „Тодор Кръстев, председател на ИКОМОС, Иван Угринов, председател на НИПК, Китов! Едно особено мнение няма“. Човек чак изпитва състрадание, че никой не е разбрал идеите му, според които темата на този площад е православната вяра и всичко, което се строи в радиус от километър трябва да е увенчано с кремлъвски кубета и кули.

Драги колеги,

тревожното в случая не е че има хора с вкуса и идеи, като тези на Пл. Вълчев. Всеки има право на мнение и право да го изразява. Тревожното е, че въпросното лице не само го изразява, но и ги налага. Не се колебае да заяви: „И аз ще воювам, разбира се, със всички средства“. И воюва. Повтаря едни и същи инсинуации и фалшификации десетки пъти в множество широко разпространявани издания.

Не знам като какъв се изживява Пл. Вълчев. Това си е негова работа. Но наша работа е да кажем на обществото – Внимание! Тук един човек ни предлага да пренебрегнем конкурси, журито, специализирани гилдии, демократични институции, изискванията на времето, мисията на архитектурата да е за живите, постиженията на съвременните технологии, правото на всяко време да остави своя следа в градския пейзаж. А неправоверните да анатемосае като рушители на духовността. Не ви ли е познато?

София 10 април 2008

Доц. Светослав КОКАЛОВ
Ректор на Национална художествена академия

ИЗЛОЖБА „15 ГОДИНИ МЕЖДУНАРОДЕН ПЛЕНЕР ART КЕРАМИКА – ТРОЯН“

5 – 18 март 2008, ул. „Шипка“ 6

Изложбата „Петнадесет години международен пленер Art керамика – Троян“ представя една малка част от уникалните произведения от цялата колекция на пленера.

Славата на Троян, като художествен център на българската керамика, оживява всяка година в рамките на артистичната среща на художниците – участници в арт събитието. Атмосферата на пълна творческа свобода е условието и факторът, който обединява авторите, а те са не само керамисти, но и скулптори, живописци, графичи, текстилци. Изкушени от пластичните възможности на глината, те преодоляват езиковите и културни бариери и превръщат „Art керамика“ в артистична работилница. „Художникът и глината“ – мотото на пленера събира под един покрив художници от цял свят, изкушени и обединени от извечния материал – глината. В продължение на 15 години организаторите на пленера не са се променили. Основен инициатор и двигател е директорът на Средното художествено училище за приложни изкуства „Проф. Венко Колев“ в гр. Троян – Христо Йонков и проф. Красимир Джидров – професор по керамика в НХА в София. Ако погледнем статистиката, трябва да споменем, че в ателиетата на художественото училище в Троян от 1993 година до 2007 година са работили 187 български и 185 чуждестранни художници.

Изложбата „Петнадесет години международен пленер Art керамика – Троян“ представя избрани творби от всичките 15 издания на пленера. Творбите са резултат от атмосферата на творчески обмен, която се случва само в непринудената среда в ателиетата на училището. Голяма част от пластиките и паната са белязани от експеримента и разчупването на утвърдените от традиционното мислене рамки. Когато се спомене керамика, вече се има в предвид едно съвременно разбиране на специфичния изказ и конструкция. Както споделя Христо Йонков – „една реабилитация на керамиката“ – произведение създадено от глина, но освободено от традиционната наслоеност. Авторите умело използват различни съчетания и наслагвания на форми и цветове, за да постигнат внушения, в които се преплитат различни културни традиции. Основният акцент в експозицията, логично е поставен върху българското участие през годините. Утвърдени автори като: Ивайло Мирчев, Стефан Лютаков, Елена Панайотова, Красимир Джидров, Ани Бояджијева, Кольо Карамфилов, Димитър Яранов и др. са се докоснали до богатите пластични възможности, които предоставя керамиката, като материал и средство за изява. Изборът на художниците, които идват от чужбина е внимателно подбран – професори и преподаватели в художествени академии и институти в Румъния, Турция, Македония, Сърбия, Беларус, Австрия и др. „Респектиран съм от това, че работя заедно в едни ателиета с известни керамисти, преподаватели и професори“ споделя младият румънски художник Раду Фулга.

След изложбата в София, колекцията ще бъде показана в Галерията за съвременна керамика в град Троян, единствената галерия за съвременна керамика, която популяризира керамичното изкуство в Троян.

Диана ДРАГАНОВА



Кольо Карамфилов

ИЗЛОЖБА НА ПРЕПОДАВАТЕЛИ ОТ КАТЕДРА „Изобразително изкуство“ при Факултет по начална и предучилищна педагогика в СУ „Св. Климент Охридски“

11 – 26 март 2008 г., ул. „Шипка“ 6

Катедрата съществува вече повече от 10 години (от 1994) и доскоро се наричаше „Педагогика на изкуствата“, като включваше и музиката. Преди време, по повод нейния десет годишен юбилей, в сградата на СБХ беше организирана интересна и запомняща се студентска изложба.

Настоящата експозиция, отново в залите на „Шипка“ 6, този път показва част от творчеството на двадесет шатни и хонорувани преподаватели в специалност, основно насочена към професионалната подготовка на бъдещи арт-педагози. Включени бяха и няколко художнически изяви на докторанти към катедрата. Представянето на авторите – всеки с отделен плакат, съдържащ основните персонални данни от биографично и творческо естество, структурира изложбата на отделни „микроекспозиции“. Тук естествено не можем да очакваме общност на възгледи, колективни пластически или тематични предпочитания. Впечатлението за единство и цялостност в случая обаче се достига на по-високо равнище – концептуалното осмисляне на изложбата като цяло. Заедно с това, че зрителите несъмнено се увериха в широкия диапазон и в разнообразието от индивидуални постижения, те можах да се убедят и в екипния характер на осъществената проява. В крайна сметка всички учатници в събитието реализират една обща мисия.

Философията на специалността „Педагогика на изкуството“ предполага максимално широко покритие на почти всички основни художествени дисциплини – живопис, графика, скулптура, широк спектър от декоративни изкуства, дизайн, но също и такива, които като правило не се изучават в рамките на академичната традиция – инсталации, пърформанси, хелпнинги, видео и т.н. Взаимообогатяването и взаимопроникването – в най-добрия смисъл на думата – на образни и визуално-пластически инвенции, е естествено следствие от всичко това.

Накрая може да се отбележи и още едно важно обстоятелство. Необходимостта от артикулиране на основни принципи на преподаването, на методиката и технологията на трансфер на специализирани знания в областта на изобразителното изкуство по необходимост изгражда по-комплексни качества у преподавателите, формира у тях необходимостта от концептуализиране на пластичните им изяви, целелога по друг начин смисъла и значението на собственото им творчество.

Тази харктеристика като червена нишка пронизваше цялата експозиция.

Чавдар ПОПОВ



Добрин Атанасов

„СПОМЕН ЗА РОДИТЕЛИТЕ“ – ЮБИЛЕЙНА ИЗЛОЖБА НА ГЕОРГИ КЪОСЕИЛИЕВ

От 13 до 31 март 2008 г., на първия етаж в изложбената зала на „Шипка“ 6, бяха изложени 102 платна от Георги Къосеилиев. Изложбата бе посветена на 100-годишнината от рождението на родителите му. Техните акварелни портрети бяха също и своеобразен акцент, показващ пред зрителя не само синовната обич, но и уважението към рода и фамилната история. Като критик за мен няма съмнение, че животът на художника, освен в неговото творчество, се реконструира и в дискурса. В тази връзка най-иманентният художествен жест на Къосеилиев е неговата изложба-посвещение. Към този жест, можем да причислим словото, произнесено от Петър Вучков при откриването, текста на поздравителната телеграма, изпратена от Президента Първанов до художника и хумористичното стихотворение, посветено на майстора, прочетено с вдъхновение от Вили Чаушев.

Изменя се светът, изменя се и погледът на художника – този факт се отразява и в тематичните полета, които ни представя Къосеилиев на своята изложба. На първо място тук трябва да поставим многофигурните композиции, посветени на исторически сюжети, в които авторът отразява героичното и лиричното в наследените от древността исторически митологеми – „Хайдути на пусия“, „Изворът на Белоногата“, „Боянският майстор“. Това са все работи, в които художникът се представя пред нас не само като вещь познавач на композиция и детайл, но и тънък сърцеевец, умело играещ на такава съкровена струна, каквато е националното съзнание на зрителя. Няма как да не отбележим една особеност, която би трябвало да поразява познавачите. За част от многофигурните си композиции авторът предпочита такава техника като акварела. Техника трудна, понеже изисква голямо умение при боравене с водните бои, а също и бързина на изпълнението. При това не ескизност, не просто експеримент, или проучване на темата, а пълнокръвна многофигурна композиция. Представена остроумно и с познаване на нещата. Квалифицирано задоволяваща художествения вкус на просветената част от обществото.

Второто тематично поле са портретите. Тук веднага при подбора на експозиционния материал стават ясни две особености – огромният възрастов диференциал на портретуваните персонажи. От тондото „Ася“, в което ни гледа невръстното момиченце на около 3 годинки и „Вики“ – дете на видима възраст около 5-6 години, което е изобразено с притихнало на коленете му куче. След това могат да бъдат видени портрети на хора в младежка, зряла и старша възраст. За всеки един от портретуваните е намерено както възможно най-репрезентативното композиционно решение, така и колористичното изграждане на образа, за да му е ясно на зрителя, че художникът открива ония черти, показващи човека като земна проекция на небесното предначертание.

Втората характерологична черта е изобразяването на ръцете. Тях художникът смело превръща във „второто лице на човека“.

Дори там, където те са скрити от широкия ръкав на дрехата, художникът постига същото внушение, както и при другите портрети. Особено внимание е



Георги Къосеилиев – „Тамара“

обърнато на прическата и детайла, за да може зрителят да се любува на изобразените персонажи и тяхното обкръжение.

Следващото тематично ядро е голото тяло. Георги Къосеилиев е един от признатите майстори на този жанр в българското изкуство. Авторът показва, че не само се е учил от своите учители. Виждаме не само генеративната автоинтерпретанта, повлияна от актовете на проф. Никола Ганушев, но и ползването на алегорията (изображението на котката като лунарен символ), отворените прозорци и сцени на третия план, даващи пълнокръвен живот на актовете платна. Картините му „Копнежи“, „Голо тяло“, „Унес“ могат да бъдат посочени като образец на изграждане на този толкова провокативен жанр, както в структурно, така и в колористично отношение. Символът, алегорията, трудно постижимата сплав между реално и мистично, дадена ни в неговите актови картини, разкриват пред нас света на художника като свят на деликатност и очарование. Пейзажът и натюрморта са представени с дълга кавалетни творби, разкриващи пред нас както изумлението на художника от багрите на цветята, но и умението му да доведе до зрителя тяхното богатство от цветове и нюанси, съчетание на багри и фактури, с които природата ни изненадва.

Другото тематично ядро е свързано с любовта на твореца към балетното изкуство. Поклонникът на Терпсихора ни показва нейните адепти не в момента на създаване на танца, а след него. Тук авторът представя пред нас своите разбирания за последствията от творческия труд. Умората владее всяка фибра от тялото на балерината, но пред нас в нейния портрет е както радостта от сътвореното, така и тъгата по мимолетността на неуловимото. Разбира се, че творчеството на Георги Къосеилиев не е ограничено изключително в показаните на изложбата тематични ядра.

Представеното тук ни напомня, че художникът крачи по собствена пътека в изкуството – нещо, което са орисани да правят единствено избраните.

Юлиан МИТЕВ

СЪЮЗ НА БЪЛГАРСКИТЕ ХУДОЖНИЦИ, ул. „Шипка“ 6. Изложбен план, месец май 2008 година

Александър Янков – живопис,
7 – 19 май 2008, ет. 4

Изложба на секция „Графика“
9 – 28 май 2008, ет. 3

Международен фестивал на перформанса и мултимедийното изкуство
17 – 18 април 2008, ет. 1 и 2

Румен Лаптев – съвместна изложба на СБХ и банка „Пиреос“ АД
21 май – 4 юни 2008, ет. 4

Конкурс „Национални награди на АЛИАНЦ България – за живопис,
скулптура и графика“
23 май – 8 юни 2008, ет. 1 и 2

ИЗЛОЖБЕНА ЗАЛА „РАЙКО АЛЕКСИЕВ“, УЛ. РАКОВСКИ 125
Антон Дончев – 8 – 23 май 2008

Ретроспективна изложба Йордан Петров – 27 май – 13 юни 2008

ИЗЛОЖБЕНА ЗАЛА СОФИЯ – ПРЕС
Съвместна изложба – 19 май – 14 юни 2008.

Ретроспективна изложба Тодор Атанасов

27 март – 15 април 2008 г., ул. „Шипка“ 6

Една изложба, в основата си с малко познати работи от кухнята на художника, всъщност ни напомня и за познатия Тодор Атанасов като творец и като човек, с когото съдбата ни беше събрала да вършим обща работа от напрегнатото някога ежедневието в Съюза на художниците, до големи прояви, с приносно присъствие и измерение в духовния живот на съвременния свят. Изкуството на Тодор Атанасов е просто като изпълнение, чисто и дълбоко като внушение и емоционално въздействие. Тънка и деликатна чувствителност опоектизира суровите сюжетни истини и ги извежда до лично преживяно човешко присъствие. Тодор Атанасов познава възможностите на графичния език в неговото богатство и разнообразие, но винаги и преди всичко ни е привличал с качеството на чувствителността си.



Тодор Атанасов

Външно погледнато, Тодор Атанасов трудно и бавно, привидно несръчно работеше, но изкуството му беше лично и дълбоко. Формата не е виртуозна, но за сметка на това е неповторимо постигната, което ѝ придава не външна артистичност, а трайна художествена убедителност. Композиция, форма, линия, техника – организацията на всички елементи, е търсена и носена като човешко вълнение и реализирана творчески, със специфичен, завършен графичен език.

В един модерен свят, в който насилието, фалшът и лъжата се борят за първенство на планетата, изкуството на Тодор Атанасов ни връща към изконните начала на представата за художник – труженник, който знае цената на творческото съмнение, познава човешката болка и радост, и живее с неговата истинска гражданска мисия.

Светлин РУСЕВ

ЮБИЛЕЙНА ИЗЛОЖБА – ЕЛЗА ГОЕВА

Изложбена зала Райко Алексиев, 18 март – 9 април 2008 г.

Макар да е невъзможно в рамките само на едно представяне да се обзоре цяло едно творчество, изложбата на Елза Гоева се опитва да представи нейния повече от петдесет годишен творчески и професионален път. В голямата зала на „Раковски“ 125 с повече от 75 творби предимно живопис – масло, рисунки и проекти, се проследява едно разнообразие от мотиви във всички живописни жанрове. Всички те са обединени от единен подход с твърдо заявен собствен стил, граден с години.

В изложбата като цяло виждаме много женски образи в различни състояния. Там присъстват както портрети, отразяващи психологическото състояние на портретуваната така и бързи наброски и скици. Познат прийома, но с нова интерпретация откриваме в портретите с активен и допълващ фон. Женското тяло също е повод за поредица от пластични търсения. Интимност създават женските фигури, предадени в различни ракурси и женските скулптурни торсове, придобили характера на тежка и плътна материя, поради сложната

фактурност на живописния слой.

Централно място в изложбата заема произведение, изобразяващо ателието на художничката и нейната сянка на фона на работния ѝ кът, но тя не присъства само тук, тази сянка е навсякъде и прозира в отразеното тънко лирично чувство във всяка една творба.

Не може да не ни направи впечатление, че в залата са експонирани значителен брой пейзажи или по-точно пейзажни мотиви. Сред тях морските заемат особено място.

Самотният морски бряг става отражение и обобщение на вътрешното авторско чувство. Той художествено предава изменящите се регистри на емоцията и настроението. Брегът като преходна зона между водата и сушата е гранично място, което приема най-бързо променящите се атмосферни амплитуди.

Превъплъщенията на морето – приемат целия диапазон от състояния – бурно, тихо, спокойно. Притихнала обител, част от цикъла с манастирски мотиви ни привлича с необичайните гледни точки и с плътния фон, който я отделя от средата и я обособява като самостоен и независим фактор на вътрешното авторско присъствие.

Това е мястото, на което можеш да бъдеш близо до Бога. Фонът е чист, лаконичен, предаващ паузата или изолираната среда, така както тя присъства в съзнанието или спомена. И всичко това е изпълнено в пастелни гами, от сложни допълнителни цветове, в нежен и деликатен колорит. Изброеното ни прави съпричастни на един утвърден автор в българското изкуство.

Марияна АВРАМОВА

БЕС. Изложба на Моника Попова

21 март – 9 април 2008 г., „Шипка“ 6

Изложбата на Моника ни въвежда в знаци и образи.

Това са послания, които трябва да се разчетат.

Обикновено предпочитам да гледам картините, а не да ми ги обясняват, защото смятам, че произведенията носят пряката си информация сами за себе си и че оставят автономна следа извън интелектуалните и логични послания на твореца.

Но тъй като трябваше да откроя тази изложба си позволих да поговоря с художничката, за да ми разкаже, разкрие и преведе своите творчески намерения. Бях притиснат от информация за лични събития, сънища, за човешки комплекси, страхове, за тъмните и светли страни от живота ѝ, за любовта ѝ към Стария Египет с неговата история, религия и изкуство. Да, в някакъв план всичко това, което тя ми разказа е част от нейните картини, бе-



Елза Гоева

лег на образите, които рисува, но все пак остава като словесна информация.

Затова предлагам да се върнем към картините и да забравим за Моника.

Оставаме при образите и те започват да ни говорят. Това са картини с рисунъчна характеристика. Рисунката, в нейната най-първична нагледност е изразена графично и отчетливо. Рисунката като разголен контур е най-прекият вик на художничката. Това е нейният спонтанен израз, израз на емоцията, на истината като огледало, в което тя поглежда и търси необходимото потвърждение, че това е тя. Рисунката не следва баналния ход на външната прилика, а Моника търси прилика със самата себе си. Затова понякога образите са изведени искрено, по детски наивно – или с грубата експресия на деструкцията, или с добре нарисувани хармонични детайли, или с колажни рисунъчни заемки – например от староегипетската иконография. Цветът в картините е по-скоро пасивен. Той не носи белега на пластичната самостоятелност, а е винаги цветна подложка към рисунката. По този начин чрез цвета Моника успява да изрази по-пряка емоционална характеристика на отделните части на картинното поле. Картините излъчват енергия на изключителен спонтанен талант, съчетал в себе си женствена виталност и мъжка воля.

СВЕТЪТ И НЕЩАТА ОТ ЖИВОТА на Моника са изпълнени с еротичен привкус, бих го определил като нейна житейска философия. На това тя основно гради своя мироглед и естетическа нагласа. Картините ѝ носят тази психична вълна. Еротиката е част от душевната ѝ хармония, част от любовните и копнежи, но това е и израз на тъмното и светлото в живота ѝ, на страховете и грехът като осъзната мъдрост.

В тази изложба Моника извежда интересен композиционен похват. Тя заснема готова картина и поставя черно-бялото копие до цветния оригинал. По този начин доразвива творческия си замисъл, завършва композицията и затваря абсолютно картинното поле.

Моника е изключително талантлив художник. Спонтанност, разголена искреност и магнетизъм изпълват пластичния език на твореца в тази изключително интересна изложба.

Николай МАЙСТОРОВ

„СОФИЯ И ЛЕТНИШКОТО СЪКРОВИЩЕ“

Кирил Недялков – живопис, 28 март – 12 април 2008 г., „Шипка“ 6

Всяка изложба е едно доказване, един документ и творческа равностметка на художника. Това е публична защита на концепция, постижения, претенции и резултати, които той е търсил и отстоявал. Хората на изобразителното все още работят всеотдайно и дълго, без шум, блясъци, фоторепортери, телевизионни камери и поклони. Те обикновено остават извън светлините и обективите и тогава, когато са създали значими и стойностни произведения – резултат на дългогодишнш усилия и труд.

Така наречените медии са ангажирани със сензации, световни политически и криминални хроники, с реклама на фалшиви звезди, спортни величия и електронно виртуални имитации... В съвременното информационно общество връзките с външния свят ни правят все по-малко свързани със себе си! Съвременният свят все повече съизмерява всичко с бизнес. Хората правят бизнес – докато художниците все още правят картини. С картините се прави бизнес. Но правенето на картини е нещо съвсем различно. Характерно за художника е собствения избор или откъсване умишлено от всекидневието, но винаги след това има и необходимостта да бъде някъде с другите.

Изложбите са тази възможност и ние сме сред работите на художника Кирил Недялков. Той не е от шумните имена в нашето изобразително изкуство. Кирил Недялков е творец с искрено, витално присъствие – автор на много и различни работи, в които и чрез които определя своята същност и творчески възглед.



Кирил Недялков

Живописни пейзажи или портрети, „Плетената змия с ябълката“ или „килим“ като скулптура, или пластика с цветно изграждане, втъкани икони или портрет на Генко Генков са създадени от концепция на съвременен художник, който чрез нея определя, материализира произведението, които създават собствена образност и пластичен език. Недялков има доказан пластически маниер, който му дава свободата и възможността, както да прави портрет на кмета на град Летница, така и да създаде артистично постигнати изображения на храмове и

текstilни пластики с конструктивно-пространствено изградена форма.

Кирил Недялков не е заемал артистични пози и постове, не е бил често в писанията на вече незабележимо – отсъстващите т.н. критици и изкуствоведи, но това с нищо не намалява неговото присъствие в нашето изобразително изкуство и не отнема нищо от неговите категорични постижения и творчески образи. Недялков е един от членовете на СБХ и без значение, къде се намира в редицата – важното е, че той има собствено място, което недвусмислено показва и с тази изложба.

Димитър ТОМОВ

Мая Горова, Христина Петрова, Каля Зографова представиха съвместната си изложба в галерия Сезони между 6 и 21 март 2008 г.

На 7 март 2008 г. в ГХГ „Борис Георгиев“ – Варна бе открита традиционната сборна **изложба на варненските художници „ПРОЛЕТ 2008“**, организирана от Сдружение на художниците – Варна. Тя бе открита със слово от изкуствоведа Румяна Иванова, която разкри специфичните творчески, насоки и постижения на включените в експозицията творби на над 70 варненски автори от различни творчески генерации.

На 7 март 2008 г. в Американското посолство в София бе подредена експозиция на авторите: **Мила Мусакова, Юлиан Николов Илков – Меса – от София; Анета Яламова – Велико Търново, Атанас Хранов – Пловдив; Сийка Костадинова – Девин. Арт дилър на събитието бе Николай Атанасов**

В края на февруари и началото на март галерия Сибанк представи изложбата на **Иван Газдов „портретиТЕ“**. По време на откриването на изложбата бе презентирана книгата на Татяна Лолова – “? Живот”.

От 6 до 24 март 2008 г. **Представителството на СБХ – Ямбол** гостува на третия етаж на „Шипка“ 6 със своя изложба.

БАГРЯНА ТАСЕВА ИЗЛОЖБА „... В ПРОСТРАНСТВОТО“

29 януари – 10 февруари 2008 г.



Както се изказа Елена Панайотова на откриването на изложбата „всички са свикнали в залите на СБХ на „Шипка“ 6 да виждат картини, графики или пластики, а сега с интерес откриват, че пространството на залите може да бъде овладяно и посредством игра на обеми, цветове и светлина. Това е и основната идея на авторката Багряна Тасева, която от 15 години работи като художник-пространствен оформител и по-малко, но все пак, като графичен дизайнер. В изложбата тя си позволява, по-свободно, отколкото в практиката, да играе с плоскости и цветове като акцентира върху тях с декоративни светлинни ефекти.

Багряна е докторант в НХА, специалност „Плакат и визуална комуникация“ и разработва темата „Пространствена графика“. Днес в пространството на изложбата сме свидетели на умело изразяване на личното – вътрешно пространство на авторката, то е намерило отражение в невероятното съчетание на различни, модерни изразни средства на 4-тия етаж.

Багряна Тасева е автор, чиято работа изисква да бъде добър организатор и да умее да работи в екип, и тя го осъществява. Тя си взаимодейства със своя брат Димитър Тасев и с целия екип на тяхната фирма БАГИ ДИЗАЙН. През 2001 г. фирмата печели втора награда за цялостна реализация на проект за експозиционен щанд на Международния Технически Панаир в Пловдив. През 2002 и 2004 г. получава награди за най-добър пространствен дизайн на изложбени щандове от Националната асоциация за дизайн и реклама. И същевременно е автор на запазения знак на Интер-Експо и Конгресен Център София.

IN MEMORIAM

Александър Капричев 1945-2008

Ангелина Шейтанова 1930-2008

Людмил Младенов 1932-2008

Стефан Шешев 1933-2008

Георги Тишков 1945-2008

Стойне Гергов 1922-2008